

Arrest

nr. 95 985 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VAN REGEMORTER loco advocaat V. LURQUIN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul etnie. U bent geboren op (...)1989 te Mamou. Op 23 januari 2010 werd u lid van de Union des Forces Démocratiques de Guinée (hierna UFDG). Uw taak was mensen sensibiliseren en informeren, het verdelen van T-shirts van de partij en uitleggen hoe mensen moesten stemmen. Op 3 april 2011 gaf u gehoor aan de oproep van uw partij om de voorzitter Cellou Dalein Diallo te verwelkomen bij zijn terugkeer naar Guinee. U maakte deel uit van de menigte die hem volgde naar zijn huis na aankomst op de luchthaven van Gbessia in Conakry. Bij het kruispunt van Bambeto zette de politie traangas in om de menigte uiteen te drijven. U werd samen met een vriend, tevens lid van de UFDG, en een ander UFDG-lid opgepakt en naar de gendarmerie PM3

gebracht. Daar werd u mishandeld en vastgehouden tot 10 mei 2011. Dankzij tussenkomst van uw oom kon u vrijkomen op voorwaarde dat u voor de commandant van PM3 een papier ondertekende waarin u beloofde nooit meer aan een manifestatie deel te nemen. Na een ziekenhuisopname hernam u uw politieke activiteiten. Op 27 september 2011 nam u deel aan de betoging van de oppositiepartijen tegen de weigering van de regering om parlementaire verkiezingen te organiseren. De volgende dag werd u thuis opgepakt door de gendarmes die willekeurige arrestaties uitvoerden in de wijken. U werd overgebracht naar het PM3-station. Tijdens de ondervraging herkende de commandant u en zei hij dat het helemaal gedaan was voor u. U werd geslagen door gendarmes en in een cel opgesloten. In de nacht van 4 maart 2012 werd u door een bewaker uit uw cel gehaald. Met een wagen werd u naar een plaats gebracht waar uw oom op u wachtte. U werd aan hem overgedragen. U oom bracht u naar een vriend van hem waar u verbleef tot 17 maart 2012. Die dag verliet u Guinee. Op 18 maart 2012 kwam u aan in België waar u op 19 maart 2012 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielverzoek legde u volgende stukken voor: een origineel geboortecertificaat; een lidkaart van de UFDG met nummer 300615, een brief van Fodé Oussou Fofana, vice-president van de UFDG, gedateerd op 28/05/2012, die bevestigt dat u lid bent van de UFDG; een brief van Wann Hadja Mariama Cire Barry, federaal secretaris van de UFDG, gedateerd op 7/09/2012, waarin melding wordt gemaakt van uw twee arrestaties op 03/04/2011 en 28/09/2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde dat u hebt deelgenomen aan de manifestatie van de UFDG bij de terugkomst van Cellou Dalein Diallo in Conakry op 3 april 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). U verklaarde dat u Cellou Dalein Diallo samen met andere manifestanten volgde van de luchthaven naar zijn huis en dat u tussen 2u en 3u in de namiddag, samen met twee andere leden van het UFDG, werd opgepakt door de politie op het kruispunt van Bambeto (gehoorverslag CGVS, p. 9). Vervolgens verklaarde u dat jullie meegenomen werden naar de gendarmerie PM3 in Matam en dat u daar werd vastgehouden tot 10 mei 2011. (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verder verklaarde u dat u vrijkwam met behulp van uw oom nadat u voor de commandant van PM3 een papier moest ondertekenen waarin u verklaarde nooit meer deel te nemen aan een manifestatie (CGVS gehoorverslag p. 11).

Het CGVS beschikt echter over informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat alle personen die aangehouden werden tijdens de manifestatie van 3 april 2011 opgepakt werden drie uur voor de aankomst van Cellou Dalein Diallo op de luchthaven van Conakry (zie stuk 1. SRB 'UFDG: Retour de Cellou Dalein Diallo en Guinée le 3 avril 2011', in de blauwe informatiemap). Bovendien blijkt uit informatie van Artsen Zonder Grenzen Guinee dat alle arrestanten werden overgeplaatst naar 'la Maison Centrale', een gevangenis te Conakry na hun voorlopige hechtenis (zie stuk 2. *Détention à la Maison Centrale pour les personnes arrêtées lors des événements du 3 avril 2011*, in de blauwe informatiemap). Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat op 11 april 2011 de rechtszaken begonnen tegen de militanten van het UFDG naar aanleiding van de manifestatie van 3 april 2011 en hoewel er verscheidene veroordelingen hebben plaatsgevonden verkregen alle veroordeelden amnestie van president Alpha Condé op 15 augustus 2011 (cf. stuk 1.). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw detentie in de gendarmerie PM3 en uw vrijkoping op 10 mei 2011. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan uw vermeende arrestatie door politie op 27 september 2011.

Verder verklaarde u dat u daags na de manifestatie van 27 september 2011 thuis werd opgepakt door de gendarmes en opnieuw naar de gendarmerie PM3 werd gevoerd (CGVS gehoorverslag p.8). Vervolgens verklaarde u voor de commandant van PM3 gebracht te zijn die u herkende en zei dat hij het bewijs had en dat het helemaal gedaan was voor u omdat u bij uw vorige arrestatie een papier ondertekend had (CGVS gehoorverslag p. 8). U zou in PM3 een vijftal maanden zijn vastgehouden tot aan uw ontsnapping op 4 maart 2012 (CGVS gehoorverslag p. 8). U verklaarde niet voor een rechtbank gebracht te zijn omwille van het feit dat u al een document had getekend bij uw eerste arrestatie (CGVS gehoorverslag p. 12). Evenwel dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw eerste detentie en daaropvolgende vrijlating geenszins geloofwaardig zijn en bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u een tweede keer werd opgepakt en zonder proces werd vastgehouden omwille van feiten die plaatsgevonden hebben tijdens uw eerste detentie. Daarbij dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd

werd aan het administratief dossier, blijkt dat de oppositiepartijen de vrijlating van alle arrestanten ingevolge de manifestatie van 27 september 2011 als voorwaarde vooropgesteld hadden om de politieke onderhandelingen te hervatten. Deze voorwaarde werd realiteit eind december 2011. (zie stuk 3. SRB Guinée. Manifestation de l'opposition à Conakry le 27 septembre 2011, in de blauwe informatiemap). Uw verklaring dat u na aanleiding van de manifestatie van 27 september 2011 werd vastgehouden tot 4 maart 2012 wordt bijgevolg door deze informatie tegengesproken.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan, wegens gebrek aan geloofwaardigheid, niet gesteld worden dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen wat hierboven werd uiteengezet niet. Wat betreft de brief van Wann Hadja Mariama Cire Barry, federaal secretaris van de UFDG, gedateerd op 7/09/2012, waarin melding wordt gemaakt van uw twee arrestaties op 03/04/2011 en 28/09/2011 en detentie dient verwezen te worden naar informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat enkel een vice-president van de UFDG gemachtigd is om attesten uit te schrijven en dat de waarachtigheid van het door u neergelegde attest ernstig in twijfel dient worden getrokken. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 4. 'Quelle est la force probante des documents UFDG', in de blauwe informatiemap). De UFDG-lidkaart van 2008 en het attest van UFDG daterende van 28 mei 2012 betreffen uw lidmaatschap van de politieke partij UFDG, maar vormen geen bewijs van uw beweerde vrees omwille van dit lidmaatschap. De door u neergelegde geboorteakte geeft enkel een indicatie van uw identiteit.

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie stuk 5. SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012, in de blauwe informatiemap).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire

beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Terecht wijst de verzoekende partij dat het motief van de bestreden beslissing “*Het CGVS beschikt echter over informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat alle personen die aangehouden werden tijdens de manifestatie van 3 april 2011 opgepakt werden drie uur voor de aankomst van Cellou Dalein Diallo op de luchthaven van Conakry (zie stuk 1. SRB ‘UFDG: Retour de Cellou Dalein Diallo en Guinée le 3 avril 2011’, in de blauwe informatiemap).*”, geen steun vindt in het administratief dossier en dat de verklaringen van verzoeker dat er arrestaties plaats hadden ter hoogte van de carrefour Bambeko overeenstemmen met de informatie in het CEDOCA rapport waar sprake is van arrestaties op die plaats (bovenvermeld stuk 1, p. 6).

Voor het overige stelt de bestreden beslissing echter in overeenstemming met deze informatie: “*Bovendien blijkt uit informatie van Artsen Zonder Grenzen Guinee dat alle arrestanten werden overgeplaatst naar ‘la Maison Centrale’, een gevangenis te Conakry na hun voorlopige hechtenis (zie stuk 2. Détention à la Maison Centrale pour les personnes arrêtées lors des événements*

du 3 avril 2011, in de blauwe informatiemap). Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat op 11 april 2011 de rechtszaken begonnen tegen de militanten van het UFDG naar aanleiding van de manifestatie van 3 april 2011 en hoewel er verscheidene veroordelingen hebben plaatsgevonden verkregen alle veroordeelden amnestie van president Alpha Condé op 15 augustus 2011 (cf. stuk 1.). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw detentie in de gendarmerie PM3 en uw vrijkoping op 10 mei 2011. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan uw vermeende arrestatie door politie op 27 september 2011.” De Raad schaaft zich achter dit motief.

De overbrenging van de gearresteerde UFDG leden van PM3 naar de Maison Centrale wordt door stuk 1 (p. 8) en in het telefonisch onderhoud met ASF Guinée bevestigd, waar uitdrukkelijk gesteld werd dat een aantal personen eerst gedetineerd werden in de MP3 maar allen naar de Maison Centrale overgebracht werden. Dit stemt niet overeen met de verklaringen van verzoeker die steeds gedetineerd werd in MP3, niet het voorwerp was van gerechtelijke vervolging zoals de andere personen die gedetineerd bleven en via een losprijs kon vrijgekocht worden.

Ook is het weinig aannemelijk dat als voorwaarde voor vrijlating naast een losprijs verzoeker en zijn oom een document opgesteld en ondertekend door de commandant, moesten ondertekenen: “... *dat ik nooit mag deelnemen aan een manifestatie en als ik nog eens gearresteerd werd tijdens een manifestatie zouden ze me afmaken.*” Het is mogelijk dat dergelijke wederrechtelijke bedreigingen mondeling geuit zouden worden, maar weinig aannemelijk dat er een schriftelijk document over opgesteld zou worden, temeer daar uit de informatie blijkt dat de gearresteerde leden van de UFDG naar aanleiding van de betoging van 3 april 2011 gerechtelijk vervolgd werden, eventueel vrijgelaten of veroordeeld werden, en uiteindelijk amnestie kregen.

Verzoeker is hiervan tijdens het gehoor van 20 september 2012 (p. 11) niet op de hoogte zoals blijkt uit zijn antwoord op de vraag of UFDG leden veroordeeld werden door een rechtbank waar hij alleen verwijst naar medegevangenen bij de tweede arrestatie (van september 2011). Ook dit ondermijnt de aannemelijkheid van zijn asielrelaas.

Wat de tweede arrestatie in september 2011 betreft, stelt de bestreden beslissing terecht: “*Evenwel dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw eerste detentie en daaropvolgende vrijlating geenszins geloofwaardig zijn en bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u een tweede keer werd opgepakt en zonder proces werd vastgehouden omwille van feiten die plaatsgevonden hebben tijdens uw eerste detentie. Daarbij dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat de oppositiepartijen de vrijlating van alle arrestanten ingevolge de manifestatie van 27 september 2011 als voorwaarde vooropgesteld hadden om de politieke onderhandelingen te hervatten. Deze voorwaarde werd realiteit eind december 2011. (zie stuk 3. SRB Guinée. Manifestation de l'opposition à Conakry le 27 septembre 2011, in de blauwe informatiemap). Uw verklaring dat u na aanleiding van de manifestatie van 27 september 2011 werd vastgehouden tot 4 maart 2012 wordt bijgevolg door deze informatie tegengesproken.*”

De argumentatie van de verzoekende partij dat het vanzelfsprekend is dat de UFDG niet van de situatie van al zijn leden op de hoogte kon zijn en de lokale sectie van UFDG op de hoogte was, maar niet de nationale UFDG aangezien verzoeker niet zo beroemd was, overtuigt niet. Uit de reeds vermelde CEDOCA informatie blijkt dat UFDG wel degelijk op de hoogte was van de situatie van gewone leden (p. 8 en 9) en voor hen opkwam zoals blijkt uit het feit dat de oppositiepartijen de vrijlating van alle arrestanten ingevolge de manifestatie van 27 september 2011 als voorwaarde vooropgesteld hadden om de politieke onderhandelingen te hervatten en deze voorwaarde realiteit werd eind december 2011.

De bestreden beslissing stelt dat de bij de commissaris-generaal neergelegde documenten zijn asielrelaas niet bewijzen. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Wat het in bijlage van het verzoekschrift neergelegde getuigschrift van het UFDG betreft, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen, dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, beschikking nr. 7257).

Ter zitting legt verzoeker het origineel van dit document neer.

Daar waar de Raad verzoeker erop wijst dat dit document zijn arrestaties bevestigt, maar daarenboven stelt “*suivie de jugements et condamnations*”, namelijk dat deze arrestaties gevolgd werden door gerechtelijke vervolging en veroordeling stelt de Raad vast dat verzoeker dit voorheen niet gesteld heeft. Ter zitting kan verzoeker voor deze tegenstrijdigheid die de bewijswaarde van het getuigschrift

ondermijnt hier geen aannemelijke verklaring voor geven. Verzoeker verwijst nogmaals naar het bovenvermelde document dat hij zou hebben moeten ondertekenen.

Waar verzoeker op 3 januari 2013 bijkomend als bewijs van het asielrelaas een "*lettre de famille*" neerlegt, wijst de Raad erop dat brieven van privépersonen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij weerlegt het besluit gesteund op documentatie (stuk 5) in het administratief dossier niet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS